

ROSEWOODSKÁ
KRONIKA

PRINCEZNÁ
v utajení

CONNIE GLYNN

známa ako
Noodlerella

COOL
BOO

Rosewoodska kronika 1 – Princezná v utajení

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Connie Glynn
Rosewoodska kronika 1 – Princezná v utajení
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ROSEWOODSKÁ
KRONIKA

PRINCEZNÁ *v utajení*

CONNIE GLYNN

známa ako
Noodlerella

COO
BOO

Originally published in the English language by Penguin
Random House UK under the title *The Rosewood Chronicles –
Undercover Princess*

Copyright © Connie Glynn 2017

Translation © Petra Kýšková 2018

ISBN 978-80-566-0640-7

*Mojej úžasnej rodine a všetkým nádherným
čarodejniciam, ktoré ma okúzlili.*

*Špeciálne poďakovanie patrí Richardovi a Markovi,
ktorí ma na každom kroku nesmierne podporovali,
Holly a Ruth za to, že na mňa ustavične tlačili
a pomohli mi splniť si sen, a Evanovi
za neoceniteľnú pomoc v matematike.
A nesmiem zabudnúť poďakovať
aj svojmu skvelému a láskavému publiku –
ďakujem, ďakujem, ďakujem.*

PRVÁ
ČASŤ

Vitajte v Rosewood Hall

~ Prológ ~

Na svete existujú miesta, kde sa úžasné a nevyspytateľné veci stávajú s väčšou pravdepodobnosťou než inde. Sú ľahko rozpoznateľné, pretože sú nabité atmosférou, v ktorej sa na rozdiel od okolitej reality cítite stratení v čase aj priestore. Niekedy sú to miesta v prírode ako utajené vodopády či skryté lúky plné nádherných kvitnúcich rastlín. Inde sú dielom ľudských rúk, napríklad opustené ihriská za súmraku alebo zaprášené schody so starozitnosťami, v ktorých doslova oživa história. Výnimočne, ale naozaj len veľmi vzácne, také miesta existujú v istom type ľudí. Takého človeka ste pokojne mohli aj sami stretnúť. Na prvý pohľad nie je nijako zvlášť charizmatický ani extrémne inteligentný, ale keď s ním strávite viac času, uvedomíte si, že má moc meniť svet a dosiahnuť doslova čokoľvek...

Princezná Eleanor Prudence Wolfsonová, jediná dedička kráľa Alexandra Wolfsona a následníčka trónu Maradovy, na žiadnom takom mieste nežila ani nepatrila k tomuto typu ľudí. Zúfalo však oboje potrebovala.

„Budem chodiť do tejto školy!“ Eleanor treskla brožúru na stôl s takým prenikavým *flask*, že šálky s ranným čajom zacinkotali na podšálkach.

Alexander Wolfson sa ani nenamáhal zdvihnúť zrak od svojich novín.

„Nie,“ odvetil nevýrazným hlasom.

„Som následníčka maradovského trónu. Domnievam sa, že ne-
podstatné rozhodnutia – ako napríklad do ktorej školy budem cho-
diť – dokážem urobiť sama.“

Alexander uprel zrak na svoju manželku kráľovnú Matildu, kto-
rá sedela za stolom oproti nemu.

Pokrčila plecami. „Má pravdu, Alex,“ prívetivo sa ozvala. Ele-
gantne hodila do svojej šálky kocku cukru, pomaly si zamiešala čaj
a celý čas sa snažila potlačiť úsmev.

Toto nebola rodičovská solidarita, v ktorú Alexander dúfal.

„Vidíš?“ vyhrkla Eleanor. „Dokonca aj mama so mnou súhlasí.“

Alexander neochvejne pokračoval v čítaní novín a predstieral,
že je absolútne pokojný. Odchlipol si z čaju.

„Edwina,“ kývol na slúžku, „budete, prosím, taká láskavá a od-
nesiete prázdne taniere do kuchyne?“

„Samozrejme, vaša výsosť.“ Edwina zručne poukladala taniere
plné omrvíniek jeden na druhý a s ľahkosťou skúsenej slúžky opus-
tila jedáleň bez toho, aby bolo na dubovej dlážke počuť jej kroky.
Veľké dvojkrídlové dvere, ktoré za sebou opatrne zavrela, tichučko
zavrzgali.

Len čo si bol Alexander istý, že je Edwina dosť ďaleko a už ne-
hrozí nič, čo by ho mohlo vyrušiť, zaboril hlavu naspäť do novín.
„Moja odpoveď znie nie.“

Eleanor si rozhorčene odfrkla a zlostne dupla nohou. „Mohol
by si si tú brožúru aspoň prelistovať!“ vybuchla a vytrhla otcovi
noviny z rúk.

Alexandrovi nezostalo iné, len sa na dcéru pozrieť.

Odjakživa bola veľmi zvláštne dieťa. Bola hocičo, len nie typická
princezná. Namiesto zdvorilej každodennej konverzácie sa radšej
zápalisto hádala o politike alebo sa vytratila na uletené hlučné kon-
certy. Najviac zo všetkého opovrhovala plnením formálnych kráľov-
ských povinností – alebo aspoň predpokladala, že nimi opovrhuje,

pretože nikdy nijaké neplnila. Bola však bystrá, sebaistá a vášnivá – a to znamenalo pre Alexandra viac než akékoľvek tradičné hodnoty, ktorých vyznávanie sa od nej očakávalo. Hoci občas si želal, aby si v prítomnosti svojich starých rodičov dávala pozor na jazyk.

Napriek tomu, že veľmi túžil po tom, aby bola Eleanor šťastná a žila život bez kráľovských obmedzení, nezabúdaj na skutočnosť, že jedného dňa sa jeho dcéra stane kráľovnou a bude musieť vziať na seba zodpovednosť. Bol rozhodnutý nájsť spôsob, ako ju prinútiť, aby si uvedomila, že si svoje vládárske povinnosti môže užívať, tak ako sa to v mladosti naučil on.

„Pôjdeš do Aston Court ako všetci vládcovia Maradovy za posledných sto rokov, a či chceš, alebo nie, bude sa ti tam páčiť.“

Matilda, ktorá na opačnom konci stola popíjala čaj, sa nenápadne zachichotala.

„Nie.“ Eleanor napodobnila prísny otcov tón. „Pôjdem do Rosewood Hall v Anglicku.“

Jej hlas sa ani na okamih nezachvel. Bola rozhodnutá. Ak bude musieť nastúpiť do Aston Court, bude jačať a trieskať okolo seba, až kým sa brány školy za ňou nezatvoria.

Alexander sťažka vzdychol.

Navštevovať Aston Court by pre Eleanor neznamenal len „nepresadiť si svoj názor“, ako by sa mohla domnievať väčšina tínedžerov. Znamenalo by to totálny koniec jej slobody ako neznámej členky aristokracie. Musela by byť oficiálne predstavená verejnosti ako dedička maradovského trónu, už by sa nemohla len tak vytratiť alebo odmietnuť plniť svoje kráľovské poslanie, musela by si prestať farbiť vlasy a začať sa vhodnejšie obliekať. Prevzala by svoje kráľovské povinnosti a už nikdy, ani náznakom by nevedla normálny život.

Alexander zdvihol noviny a opatrne ich poskladal. Pripravil sa na rozohnaný ukričaný zápas, ku ktorému pravidelne dochádzalo od čias, ako Eleanor začala dospievať.

„Oci, prosím.“

Toto Alexandra totálne zaskočilo. Jeho dcéra o niečo prosila len veľmi vzácnne, na to bola priveľmi tvrdohlavá. Zdvihol zrak. Očakával, že uvidí jej zvyčajný zaťatý pohľad, no namiesto toho sa stretol s výrazom najväčšieho zúfalstva. Odrazu si uvedomil, že premýšľa, prečo vlastne trvá na svojom. Rýchlo si však pripomenul, že Aston Court je jediná škola, ktorá zaručí jej bezpečnosť, len čo bude oficiálne predstavená verejnosti ako princezná. Bude tam pod profesionálnym dozorom, bude v bezpečí a dokonale sa pripraví na svoju budúcnosť. Pôjde do Aston Court alebo nikam. Navzdory vnútornému presvedčeniu však videl, ako zdráhavo ňaťahuje ruku a Eleanor mu do nej vkladá brožúru o Rosewoode.

Chytila ho za ruky a jemne ich stisla. „Chcem len, aby si si to prečítal.“

Kráľovná Matilda sa opäť decentne napila čaju a potom elegantne odložila šálku späť na stôl. „Vieš, možno zo mňa hovorí ten čaj, ale ja som mala Anglicko vždy rada. Ty nie, Alexander?“ Pozrela sa na svojho manžela, a len čo sa stretla s jeho pohľadom, jej bezstarostný výraz sa na chvíľu zmenil. Maradovský kráľ uprene hľadel na svoju ženu a mal pocit, že sú to najdlhšie sekundy v jeho živote. Taký vplyv naňho mala.

Po dlhom vzdychu to konečne vzdal.

„Dobre, pozriem si tú brožúru, ale to je všetko.“

Eleanor od úľavy a radosti zvýskla. „Super! Ďakujem, ďakujem, ďakujem! Som si istá, že sa ti to bude páčiť, oci, prisahám.“ S tým si vopchala do úst croissant a vybehla z jedálne, skôr než stihol naplno zaregistrovať, čo sa tu práve stalo.

Dvere sa za ňou s buchotom zatvorili, a zatiaľ čo sa miestnosťou niesla ozvena, Alexander s Matildou bez slova sedeli. Ako zvuk pomaly utíchal, kráľ sa opäť pozrel na svoju ženu. Sladko sa naňho usmiala.

„Nemôže tam ísť!“ vyhlásil. „Nechaj jediná dedičku maradovského trónu, aby sa potrkala po nejakej obyčajnej internátnej škole v Anglicku namiesto toho, aby sa učila, ako vládnuť, je veľmi nebezpečné.“

Matilda opäť zväžnela a jemnými pohybmi začala posúvať príbor pred sebou, až kým každá vidlička, nôž a lyžica neležali v dokonalom súlade.

Zdvihla hlavu a Alexander uvidel, ako jej blčia oči.

„Vieš tak dobre ako ja, že Rosewood nie je nijaká obyčajná škola, a navyše...“ Na chvíľu sa odmlčala a pozrela mu rovno do očí. „... ako si uviedol už predtým, Eleanor dosiaľ nebola oficiálne predstavená. Nikto nevie, že je princezná, preto to môže byť najlepší spôsob, ako jej dopriať, aby posledných pár rokov pred prevzatím kráľovských povinností prežila ako bezstarostné dospelávajúce dievča. Veľmi dobre viem, že si si to v jej veku sám želal.“

Alexandra to na moment celkom vyviedlo z miery. Naozaj jeho žena navrhovala, čo si myslel, že navrhovala?

„Chceš, aby chodila do školy v utajení?!“ spýtal sa.

Matilda sa usmiala. Jej vážny výraz sa bleskovo vytratil, akoby to bolo pre ňu rovnako jednoduché, ako nasadiť a zložiť si klobúk.

„Zatiaľ si len prečítaj tú brožúru.“ Zdvihla šálku k ústam, potom sa zarazila a dodala: „Okrem toho, keby sa niečo pokazilo, vždy tam môžeme poslať Jamieho.“

Alexander hľadel na svoju ženu s úžasom a obdivom. V duchu sa usmial. Niečo mu vravalo, že prečítaním brožúry o Rosewoode sa táto záležitosť neskončí.

1

V St. Ives stojí malá modrá pekáreň, ktorej múry obrastá bujná vistéria. Cez výklad vidieť hrubú vrstvu prachu pokrývajúcu sklenené tabule na pultoch, ktoré sa pri dopade slnečných lúčov zaľesknú. Nad dverami visí vyblednutá pruhovaná markíza a vývesný štít, ktorý oznamuje, že tu sídli PEKÁREŇ PANI PUMPKINOVEJ, hoci sa tu už niekoľko rokov nepečie. Nad pekárňou sa nachádza byt – kedysi skromný, teraz prepchatý nevkusným nábytkom a gýčovými doplnkami, ktoré majú podľa bezvýslednej snahy novej majiteľky vtlačiť miestu punc domova. Jedna izba sa však jej zášahom vyhla a zostala milým útočiskom prežiaraným šťastnými spomienkami na skutočný domov.

V podkroví domu č. 12 na ulici Bethesda Hill v St. Ives žije Lottie Pumpkinová so svojou nevlastnou matkou Beady. Lottie si v útulnej izbičke s výhľadom na more vytvorila vlastnú svätyňu. Je to miestnosť s výzgajúcou podlahou, so stenami plnými fotografií z detstva a so zbierku rozprávkových knižiek. Dnes však svoju izbu, dom aj Cornwall opúšťa. Sťahuje sa totiž do Rosewood Hall.

„Lottie!“ Ticho preťal prenikavý hlas nevlastnej matky, z ktorého Lottie zaboľeli uši. Zostala stáť ako primrazená, držiac v ruke posledný kus oblečenia, ktorý sa práve chystala vložiť do kufru.

„Áno?“ odvetila a mimovoľne zatvorila oči. Začula nejaký pohyb a vzápätí sa Beady objavila vo dverách. Na tvári mala svetlozelenú

pletovú masku a jej červené vlasy boli schované pod zručne omotaným uterákom. Bola to neuveriteľne krásna žena, ktorá brala svoj výzor veľmi vážne, a zároveň príliš mladá na to, aby niesla na svojich pleciach zodpovednosť za Lottie. Obetovať svoj život cudziemu dieťaťu bolo od nej nesmierne šľachetné, čo svojej chovanici nikdy nezabudla pripomenúť.

„Celkom mi vypadlo, že dnes odchádzaš!“ zvolala, akoby sa jej to zdalo smiešne.

Lottie jej venovala milý úsmev, ktorý už predviedla asi milión ráz. „To je v poriadku, som...“

Skôr než stihla dokončiť vetu, Beady sa nahlas zachichotala.

„Ako som len mohla zabudnúť? Ved' o tom mieste v jednom kuse básniš!“ Znovu sa zasmiala. „No... ak ti tam dovoľia študovať, nemôže byť tá škola zase až taká prestížna.“ Lottie sa strhla a Beady sa prestala smiať. „Robím si žarty, Lottie. Nesmieš to brať tak vážne.“

Lottie sa pokúsila zasmiať, ale výsledkom bol len meravý úškrn.

Beady sa zadívala na dva veľké ružové kufre na podlahe. „Tie sú teda obrovské! Dúfam, že nečakáš, že ťa odveziem. To by si odo mňa chcela priveľa.“ Ukrivdene sa pozrela na nevlastnú dcéru, akoby s ňou mala ktovieakú trpezlivosť.

„Nie, to je v poriadku,“ odvetila Lottie a snažila sa byť milá. Rozhodne nechcela Beady nahnevať. Vedela, aké bolo pre ňu ťažké starať sa o malé dievča, ktorému zomrela matka. Želala si, aby to s ňou mala čo najjednoduchšie. „Odvezie ma Ollie so svojou mamou.“

Beadino obočie nesúhlasne vyletelo nahor. „To je od nich veľmi láskavé. Dúfam, že dáš jeho matke najavo, aká si vďačná za všetko, čo pre teba robí.“

„Samozrejme,“ prikývla Lottie, čo Beady podľa všetkého uspokojilo.

„Tak dobre, no...“ odmlčala sa a rozhliadla sa po izbe, ani keby tu bola prvý raz. Chvíľu sa hrýzla znútra do líca a potom sa vrátila

pohľadom k Lottie. Poriadne sa nadýchla, akoby sa pripravovala na to, čo sa chystá povedať. „Tvrdo si pracovala... dúfam, že nebudeš sklamaná.“

Lottie naprázdno prehltna. Vedela, že Beady má z jej odchodu do Rosewoodu radosť, pretože bude mať celý dom iba pre seba. Dostať sa do Rosewoodu neznamenal len splniť sľub, ktorý dala svojej matke, bol to aj najväčší dar, akým mohla potešiť svoju macochu.

„Ďakujem,“ odvetila.

Beady mávla rukou, akoby tým ich rozhovor ukončila.

„Musím už ísť zmyť si tú pleťovú masku. Šťastnú cestu.“

Sotva odišla, Lottie sa rýchlo vrátila k baleniu, ale netrvalo dlho a opäť ju niekto vyrušil.

„Prepánajána, čo to máš na sebe?“ Do izby vtrhol sarkastický hlas patriaci Olliemu. Opieral sa o rám dverí a s rukami prekríženými cez prsia sledoval, ako sa Lottie snaží zbaliť posledných pár vecí, čo mala v izbe.

„Ollie!“ Náhla prítomnosť najlepšieho priateľa ju tak prekvapila, že sa od ľaku musela chytiť za srdce. „Ako si sa sem dostal? A koľko ráz ti musím hovoriť, že máš zaklopať?“ V snahe zapnúť napchaté kufre sa trochu zadychčala. Ollie mal štrnásť rokov rovnako ako ona, ale aj keď bol vyšší, dosiaľ mu zostala jeho detská tvár, ktorá jej pripomínala točenú zmrzlinu na pláži a ďalšie šťastné spomienky.

„Musel som preklznúť okolo zlej čarodejnice. Vedela si, že jej koža konečne zozelenela?“ Ollie sa diabolsky uškrnul.

Lottie sa zachichotala, ale nemohla ignorovať jeho poznámku. Pozrela sa na seba a v rozpakoch si oprášila šaty. „Čo sa ti nepáči na mojom oblečení?“ spýtala sa.

Ollie sa rozosmial a obdaril ju svojím typickým sebavedomým úsmevom. Jeho rifle boli ako vždy samý psí chl p a ako vždy si z toho nič nerobil.

„Nie je to na prvý školský deň príliš nóbl?“

„*Príliš nóbl?*“ Lottie nemohla uveriť, že mu napadlo niečo také smiešne. „Pre Rosewood Hall nie je nič *príliš nóbl*. Musím zapadnúť. Nemôžem si dovoliť, aby ma medzi seba neprijali len pre moje oblečenie.“

Lottie sa snažila oprášiť neexistujúcu smietku na golieriku šiat. „Väčšina študentiek zrejme bude mať šaty šité na mieru a zdobené zlatom.“

Ollie nenútene prešiel cez izbu a sadol si na posteľ. Rozhliadol sa okolo seba a stisol pery. Izba, zvyčajne plná života vďaka Lottiným vlastnoručne vyrábaným výstrednostiam, bola teraz úplne prázdna, pretože všetko, čo vlastnila, napchala do dvoch ružových kufrov.

„No,“ spustil Ollie a siahol do vrecka, „ak na chvíľu dokážeš zabudnúť na to, čo si o tebe myslia iní ľudia...“ Vytiahol pokrčenú obálku a vyblednutú fotografiu z polaroidu, ktorá predtým visela na stene v jeho izbe. „Toto je pre teba.“

Lottie sa natiahla po obe veci, ale Ollie stiahol ruku naspäť.

„Ten list nesmieš otvoriť, kým nebudeš sedieť vo vlaku.“

S prekvapeným výrazom prikývla a Ollie jej pomaly položil obe veci do dlane. Bola to fotografia, ktorú videla azda tisíc ráz: oni dvaja na pláži, s nosmi umazanými od zmrzliny a so žiarivými úsmevmi na dychtivých tvárach. Hoci farby na nej už vybledli, stále bolo vidieť korunku, ktorú mala Lottie na hlave, a rohy, ktoré si na hlavu nasadil Ollie. Ako deti trvali na tom, že tieto doplnky budú nosiť každý deň a všade, kam pôjdu. Ollie vyhlásil, že je rozprávkový škriatok Puk zo Shakespearovho *Sna noci svätéhojána*. Tú hru videli raz večer pod šírým nebom na pláži. Ollieho nesmierne očarilo, že škriatkovi sa vždy prepiekli všetky huncútstva, a tak z toho usúdil, že pokiaľ bude mať na hlave rohy, prepečú sa všetky nezbednosti aj jemu. Zato korunka, ktorú nosila Lottie, nemala taký príjemný pôvod. Prešla palcom po ozdobe na fotografii a pri spomienke na deň, keď ju dostala, ju slabo pichlo pri srdiečku.

„Nechám ťa, aby si sa mohla rozlúčiť,“ zašepkal Ollie. Bez námahy zdvihol zo zeme oba kufre a odniesol ich dolu do auta.

Len čo bol preč, Lottie zamyslene položila darčeky k ostatným dôležitým veciam, ktoré si poukladala na prázdnu posteľ, aby na nič nezabudla. Každú si potom opatrne vložila do tašky. Najskôr vyblednutú fotku a list od Ollieho, potom obľúbený skicár, najoddanejšieho spoločníka plyšového pána Trufflesa, zarámovanú fotografiu svojej matky v dlhej róbe z maturitného plesu a nakoniec predmet, ktorý sa k ostatným vôbec nehodil: korunku s polmesiacom, svoj najcennejší majetok. Zbaliť celý život do dvoch kufrov, batoha z rifloviny a malej tašky s pevným bielym popruhom cez plece trvalo Lottie asi hodinu. Rozhliadla sa po prázdnej miestnosti.

Zvládla som to, mami, pomyslela si. Budem študovať v Rosewoode, presne ako som sľúbila.

2

Pre Lottie (čestnú princeznú mesta St. Ives).

Zdá sa mi, že som ťa za ten posledný rok, čo si sa tak svedomite učila, skoro nevidel, a teraz zrazu odchádzaš a budeš žiť na opačnom konci krajiny. Bez teba už nič nebude ako predtým, ale som si istý, že prežiješ dosť dobrodružstiev za nás oboch.

Chcel som ti na rozlúčku venovať knihu rozprávok, pretože viem, ako ich máš rada, ale mal som obavy, že už aj tak všetky máš, a tak mi napadlo dať ti tú fotografiu, ktorá ti každý deň pripomenie moju existenciu.

Neviem sa dočkať, kedy mi porozprávaš o všetkých bláznivých zážitkoch z Rosewoodu. Som na teba nesmierne pyšný, že si sa tam dostala, ale budeš mi hrozne chýbať. (Pauza na utretie slzy.) AKO SA OPOVAŽUJEŠ NECHAŤ MA SAMÉHO V TEJTO TURISTICKEJ PASCI???! ZRADCA!!! (Všimla si si, ako môj obranný mechanizmus premieňa smútok vo mne na hnev?)

Tvoj priateľ Ollie

P. S. Prines mi zlatú korunu alebo niečo (predpokladám, že jednu dostaneš hneď po príchode).

Lottie sa usmiala a znovu sa pustila do čítania listu od svojho najlepšieho priateľa. Na chvíľu si dovoľila pocítiť nepatrnú ľútosť nad svojím odchodom z Cornwallu. Zahľadela sa z okna vlaku na bujnú

zeleň krajiny mihajúcej sa okolo trate a v spomienkach sa vrátila k jednému dňu minulého roku, keď si podávala prihlášku do Rosewood Hall. Pred piatimi rokmi slúbila matke, že nájde spôsob, ako sa tam dostať. Večer predtým zúrila búrka a svet vonku bol premáčaný a vlhký. Jej matka ležala pod štyrmi rozličnými prikrývkami a z choroby, ktorá ju zožierala, bola vychudnutá a zoslabnutá, ale v očiach jej stále žiarilo neuhasiteľné svetlo. Pozrela sa na Lottie a usmiala sa tým svojím vrúcnyim úsmevom. „Dokážeš všetko, na čo pomyslíš, moja malá princezná.“

Dostať sa na štúdium do Rosewoodu nebolo vôbec jednoduché, pretože škola poskytovala štipendium len veľmi zriedkavo a uchádzači museli preukázať mimoriadny potenciál. Bola to inštitúcia, ktorá sa pýšila svojou výnimočnosťou. Rosewood nebolo miesto, kam ste sa len tak rozhodli ísť. Nemohli ste si prelistovať brožúru a povedať si, že tam budete chodiť. Pre Lottie, ktorá bývala s nevlastnou matkou v pekárni patriacej jej zosnulej matke, neexistoval spôsob, ako zohnať dostatok prostriedkov na školné. Ona sa však nevzdala. Neúnavne pracovala, odoprela si všetky spoločenské udalosti aj koníčky, včasráno vstávala, aby si splnila domáce povinnosti, a potom sa zamkla hore vo svojej izbe a vytrvalo študovala. Celý čas snívala o tom, že jedného dňa prejde bránou Rosewoodu a zaradí sa medzi deti elity, rovnako ako jej prapradedko pred mnohými a mnohými rokmi. Samozrejme, pripravená zmeniť svet k lepšiemu.

„Nasledujúca stanica – Rosewood. Pred výstupom nezabudnite, prosím, skontrolovať, či máte so sebou všetku batožinu.“

Schmatla svoje dva kufre a zamyslela sa, či nebude jedinou študentkou, ktorá do internátnej školy pricestovala verejnou dopravou. Predpokladala, že väčšina študentov príde vlastnými autami, ale na mape, ktorú s Olliem dlhé hodiny študovali, videla aj niečo, čo nápadne pripomínalo pristávaciu plochu. Naozaj niekto priletiť

helikoptérou? Mala aj ona urobiť všetko pre to, aby mohla prices-tovať vrtuľníkom? Vedela, že je to hlúpy nápad, ale vďaka nemu si znovu uvedomila, ako veľmi sa líši od ostatných študentov.

Odrazu pocítila nepokoj a zašmátrala v taške po svojej korunke s polmesiacom. Jej matka bola úžasná rozprávačka a každý večer pred spaním svojej dcére čítala. Lottie mala najradšej rozprávku *O Popoluške* a prosila matku, aby jej prečítala každú verziu, ktorú dokázala objaviť. Fascinovalo ju, aké boli odlišné. Matka jej vysvet-lila, že rozprávky, rovnako ako väčšina vecí na svete, vznikali a adap-tovali sa. Zo všetkého najviac na nich Lottie priťahovalo dobro, ktoré v príbehoch vždy zvíťazilo. Nezáležalo na tom, ktorú verziu rozprávky čítala, vždy v nej vystupovala láskavá princezná – a pres-ne taká túžila byť aj Lottie. A tak jej matka na siedme narodeniny darovala striebornú korunku s polmesiacom, ktorá sa v rodine Pumpkinovcov dedila z generácie na generáciu a ktorá rodinu spá-jala s Rosewood Hall.

Lottie sledovala, ako sa krajina za oknom vlaku pomaly mení na spomienku na oslavu jej siedmich narodenín.

„Tvoj prapradedko dostal túto korunku, keď chodil do Ro-sewoodu, a odovzdal ju ďalšej generácii. Jedného dňa, keď budeš mať vlastné deti, môžeš ju dať zase im.“

Lottie počúvala len na pol ucha, pretože nedokázala odtrhnúť oči od predmetu v škatuli.

S najväčšou opatrnosťou si nasadila korunku na hlavu. Bohu-žiaľ, jej sedemročná hlávka bola primalá. Korunka jej takmer okamžite spadla, pristála na tvrdej drevenej dlážke v obývačke a v mori detí prejedných narodeninovou tortou vyzerala ako z iné-ho sveta. Pretože Lottie bola nesmierne citlivá, hneď sa rozplakala. Nebolo to ani tak preto, lebo jej korunka nesedela, ale najmä preto, lebo v porovnaní s týmto predmetom – týmto zosobnením doko-nalosti a veľkoleposti, ktoré sa do ich skromného príbytku vôbec

nehodilo – všetko ostatné vyzeralo bolestne obyčajne. Korunka sa nádherne trblietala, ale jej svetlo ešte zreteľnejšie ukazovalo, aký sivý je svet naokolo.

„Lottie už zase plače,“ zahundrala jedna z návštevníčok.

„Stíchni, Kate,“ napomenul ju Ollie. „Nebuď zlá len preto, lebo si nič nevyhrala.“

„ALE JA SOM MALA VYHRAŤ!“

Táto ostrá výmena názorov spôsobila, že Lottie sa cítila ešte horšie – teraz boli smutní aj hostia na jej oslave. Práve keď sa chystala vypuknúť v skutočný nárek, objavila sa vedľa nej mamička a zachránila celý deň.

„Fajn, všetci sa posadte. Kate, ak dovoľíš Thomasovi, aby si nechal darček, ktorý vyhral v súťaži, dostaneš odmenu. A, Lottie, miláčik, môžeš si pripnúť korunku týmito sponkami.“ Siahla do vrecka a vytiahla dve vlásenky.

„A teraz všetci počúvajte: táto korunka je veľmi vzácna.“ Mamička Marguerite ju zdvihla zo zeme a Lottie si všimla, ako prirodzene vyzerá v jej rukách. „Má totiž čarovnú moc.“

Všetky deti okamžite stíchli a dychtivo čakali na ďalší z fascinujúcich Margueritiných príbehov.

„Táto korunka umožňuje svojmu nositeľovi dosiahnuť hocičo, na čo si pomyslí, a udeľuje mu všetky dobré vlastnosti princezien.“

Počas rozprávania Marguerite Pumpkinová sponkami opatrne pripevnila korunku na hlavu svojej dcéry a potom jej uhladila vlasy dopredu, aby sponky nebolo vidieť.

„Viete vymenovať tri dobré vlastnosti princezien?“ Rozhliadla sa po deťoch, ale všetky sa hanbili ako väčšina detí, keď sa ich dospeli na niečo spýtajú. „Čo napríklad statočnosť? Myslíte si, že princezné sú statočné?“ Deti súhlasne prikyvovali. „A čo ďalej?“

„A, a... sú krásne!“ vykrikol Ollie.

Marguerite sa jemne usmiala. Jeho nevinná úprimnosť ju dojala.

„Nuž áno, zvyčajne sú krásne, ale ich krása vychádza znútra, pretože sú...“ Zdvihla ruku a čakala, či niekto jej vetu doplní.

„Sú láskavé!“ ozvala sa Kate a usmiala sa na Lottie.

„Áno, správne, Kate. A aké sú ešte?“

Lottie, povzbudená úsmevom svojej kamarátky Kate, sa rozhodla vysloviť vlastnú myšlienku. „Nikdy sa nevzdávajú svojich snov.“

„Výborne, Lottie. Akým slovom by sme to mohli povedať?“

„POPLETENÁ!“ zajačal Ollie. Všetci sa zasmiali, len Lottie zagúľala očami.

„Ehm... ochotná?“ skúsil Charlie. Na moment sa rozhostilo ticho, ako sa všetky deti snažili nájsť vhodné slovo.

Dokiaľ naň neprišla Lottie. Bolo to ako blesk z jasného neba. A úplne samozrejmé. Odrazu jej to slovo pripadalo ako najsilnejšie a najdôležitejšie na svete, ako slovo, ktoré navždy zmení spôsob, ktorým k všetkému pristupovala.

„*Nezastaviteľná.*“

Sotva Lottie to slovo vyslovila náhlas, vedela, že presne to chce, aby jej korunka poskytla: silu nikdy, ale naozaj nikdy sa nevzdať, stať sa nezastaviteľnou silou dobra, či sa to svetu bude páčiť, alebo nie.

Predstava, že odvtedy prešlo už sedem rokov, sa jej zdala zvláštna. Dva roky nato matka zomrela a Lottin život sa radikálne zmenil. Občas mala problém uveriť, že to všetko nie je len hrozný sen. Potriasla hlavou a donútila sa zahnať smútok späť do kúta. Konečne v taške nahmatala korunku, na chvíľočku ju stisla a zľahka pohladila malé drahokamy, ktoré zdobili jej prednú stranu. Radšej by ju mala na hlave, ale kým cestovala vlakom, bolo lepšie nechať ju v taške.

Potom si v duchu zarecitovala svoju mantru: *Budem láskavá, budem statočná, budem nezastaviteľná.*

Určite to zvládne. Podarí sa jej zapadnúť medzi ostatných. A iste uspeje, presne ako to sľúbila svojej matke.

„Vlak vchádza do stanice Rosewood centrum. Prestup na spoj do Rosewood Hall.“

Lottie si odhodlane pozbierala batožinu – pripravená začať novú, magickú kapitolu svojho života a dokázať, že do tohto sveta rozhodne patrí.

Lottie nastúpila do autobusu, ktorý odchádzal zo stanice. Vysadil ju rovno pri vchode do školy, pred dvoma krídlami obrovskej kovanej brány zdobenej písmenami R a H, zabudovanej do masívneho múra, ktorý ohraničoval pozemky Rosewood Hall. Otvorenou bránou sa vchádzalo do veľkého altánu, ktorého strecha pripomínala baldachýn a kde sa stretávali všetci prichádzajúci študenti. Strecha držala na kamenných stĺpoch ozdobených zložito prepletenými vyrezávanými trňmi a ružami. Vietor, ktorý sa medzi stĺpmi preháňal, podivne hvízdal a Lottie mala z toho zvuku zvláštne príjemné mravčenie v chrbte.

Rozhliadla sa okolo seba a pri pohľade na ostatných študentov a ich neuveriteľnú zbierku luxusných áut trochu znervóznela. Niekoľko značiek poznala, lebo trávila kopu času s Olliem. Bola presvedčená, že keby ich videl, začal by slintať. Ani jeden študent si neniesol svoju batožinu, väčšina z nich sa nadšene rozprávala s ostatnými alebo naruživo ťukala do svojich mobilov, kým ich budú musieť pred začiatkom školského roku odovzdať.

V Rosewoode študovali deti od jedenástich rokov, preto sa mnohí už poznali, takže Lottie sa ešte viac cítila ako outsider. Chcela sa ísť poďakovať šoférovi, ale pomedzi stĺpy sa nečakane prehnal silný vietor a zaskučal tak, že hlasy všetkých študentov úplne zanikli. V tej chvíli ju uvidela.

Periférnym videním zachytila tajomnú postavu.

Patrila dievčaťu stojacemu za autom, ktoré ho priviezlo – vysokému a štíhlemu, s krátkymi vlasmi čiernymi ako uhoľ, oblečenému v obnosenej bielej koženej bunde a s gitarovým puzdrom bezstarostne prehodeným cez plece. Nebolo ako ostatní študenti, niečo na tom dievčati prezrádzalo jeho vnútornú vášeň – bolo ako tmavý búrkový oblak. Keď začalo vyťahovať z auta svoju batožinu, šofér sa mu pokúsil pomôcť, ale narazil na odmietavé gesto a sklúčene ustúpil nabok. Lottie dievčaťu nevidela do tváre, pretože ju zakrývali veľké slnečné okuliare, ale pocítila náhlu, inštinktívnu potrebu pozrieť sa naň zblízka. Mala pocit, že medzi nimi niečo je – akoby ju k neznámej čosi priťahovalo. Skôr než sa stihla vyrovnáť s tým zvláštnym pocitom dôvernosti, výhľad jej narušil stoh kníh s nohami.

„Prepáč mi, prosím, potrebujem prejsť!“

Lottie náhlivo odtiahla svoj ružový kufor z cesty. Ešte nikdy nevidela takú malú osobu nieť toľko vecí. Vyzerala, že sa pod nimi každú chvíľu skláti na zem, ale nejako sa jej podarilo udržať rovnováhu. Toto dievča bolo evidentne silnejšie, než by človek povedal podľa jeho výšky. Hoci malo tvár schovanú za hromadou kníh a tašiek, Lottie zazrela hustú hrivu tmavých kučeravých vlasov. Ako, preboha, vie, kam má ísť? To bola záhada. Dievča obišlo Lottie práve vo chvíli, keď sa okolo prehnal dav siedmakov. Akoby si to dokonale načasovalo.

„Zdravím!“

Keď sa za stohom kníh objavila dievčenská tvár so žiarivým úsmevom a s dvoma obrovskými hnedými očami, ktoré ešte zväčšovali okuliare so silnými dioptriami v okrúhлом ráme, Lottie nadskočila od ľaku a jej mozog v dievčati okamžite uvidel sovu.

Drobná sovia dievčinka mrkla na kufre pri Lottiných nohách. „Ty musíš byť v Rosewoode nová – to je také vzrušujúce!“ Opäť sa pozrela na Lottie a dôkladne si ju obzrela. „Oceňujem tvoju odda-

nosť ružovej farbe,“ kývla na šaty, ktoré mala oblečené, na kufre a ďalšie doplnky.

Lottie cítila, ako sa červená, čo bol reflex, ktorý ju sužoval od malička.

„Ďakujem, ja...“

„Ako vidím, trpíš dosť výrazným idiopatickým kraniofaciálnym erytémom.“

Sovie dievča sa naklonilo, aby si jej tvár prezrelo zblízka. Lottie sa mimovoľne odtiahla a zažmurkala. Domnievala sa, že má veľmi slušnú slovnú zásobu, ale toto presahovalo hranice jej schopností.

„Teda červenaním. Vlastne je to celkom milé. Ale mohol by to byť aj jeden z prvotných symptómov erytemato-teleangiektatickej formy rosacey...“

Ako sovie dievča pokračovalo v určovaní diagnózy, Lottie ho nasledovala po ceste vedúcej ku škole a celý čas tupo prikyvovala.

Keď sa rozhladla okolo seba, hneď cítila, že vstúpila do celkom iného sveta. Cesta viedla cez tri kamenné oblúky. Keď popod ne prechádzali, všimla si tri nádherné medené rytiny portrétov pripevnené na vrchole každého z nich a spoznala zakladateľov Rosewoodu: Florence Ivyovú uprostred, Balthazara Concha naľavo a na poslednom z nich, na tom vpravo, boli vyobrazené dvojčatá Shray a Sana Stratusovci. Všetci štyria uprene hľadeli na študentov a pod váhou ich pohľadov plných očakávania Lottie podvedome naprázdno preglgla.

Bud' statočnă! pripomenula si.

„Osobne si myslím, že je to rozkošné, ale pokiaľ si súčasne náklonná na erytrofóbiu, mohol by to byť problém.“

Sovie dievča sa samo pre seba zachichotalo a potom sa s úsmevom obrátilo k Lottie, ktorej chvíľu trvalo, kým si uvedomila, že by mala nejako zareagovať.

„Erytrofóbia?“ spýtala sa. Mala by to slovo poznať? Neukázala práve, aká je hlúpa?

Sovia dievčina na ňu chvíľu hľadela a potom sa nečakane rozosmiala. Zvuk jej chichotania bol taký roztomilý, že Lottie pripomínal pišťanie šteniatka.

„Prepáč, hlúpo táram. Tu...“ Čudne zavlnila bokmi a prehodila si celý náklad do jednej ruky.

Lottie bola presvedčená, že tentoraz sa naozaj všetko zosype na zem, ale na jej úžas zostal celý stoh pokope ako pri nejakom cirkusovom vystúpení. Sovie dievča siahlo voľnou rukou do vrecka a vytiahlo z neho malú papierovú kartičku. „Ja som Binah.“

Lottie si vzala ponúkanú vec a rýchlo si uvedomila, že je to vizitka. VIZITKA? Má štrnásť, načo potrebuje štrnásťročné dievča vizitku?

Binah Faeová

dobrovoľná knižničná asistentka

Žiadosti o radu alebo doučovanie posielajte na adresu:

Binah Faeová, Stratus 304 B, Rosewood Hall, Oxfordshire

Lottie ochromila hrôza. Potrebuje aj ona takú vizitku? Bolo pre deti elity bežné mať vizitky?

Mala čo robiť, aby sa donútila odpovedať.

„Ahoj, Binah, ja som Charlotte... ale, prosím, volaj ma Lottie.“ Modlila sa, aby jej krstné meno stačilo, a vydýchla si, keď sa na ňu Binah úprimne usmiala. Vďaka jej vrúcnemu úsmevu Lottie celkom zabudla na tajomné dievča v koženej bunde.

„Veľmi rada ťa spoznávam, Lottie.“

Obe dievčatá prešli popod posledný oblúk a rovnako ako Binah, aj Lottie zverila svoju batožinu žene v golfovom autíčku, ktorej oznámila svoje meno a ročník. Potom už len spoločne sledovali, ako ich kufre a tašky miznú v prudkom kopci, na ktorom stála škola. Pri pohľade na masívny múr v diaľke a prastaré stromy, ktoré školu

obklopovali, sa Lottie trochu zatočila hlava. Múr ohraničoval prednú časť pozemku a končil sa v sade ruží, ktorý obklopoval zvyšok územia a dal škole meno. Cestu lemovali ruže všetkých možných farieb a druhov. Nielenže kvitli, priam žiarili tajomným kúzlom.

Cesta do kopca ich zaviedla ku kamennému oblúkovému portálu, ktorým sa vstupovalo na nádvorie pred školou. Samotný vchod do školy tvorili obrovské dvojkrídlové dubové dvere v ďalšom kamennom oblúku, zdobené vyrezávanými trnmi, ktoré na vrchu vytvárali názvy jednotlivých budov Rosewoodu – Ivy, Conch a Stratus. Ich usporiadanie odzrkadľovalo to, čo symbolizovali v školskom mottle: „Češť, odhodlanie, dôvtip.“ Nad dverami bol v zlate vyrytý názov: ROSEWOOD HALL – AKADÉMIA PRE MIMORIADNE NADANÝCH ŠTUDENTOV.

Lottie na chvíľu zastala a v hlave jej zazneli slová nevlastnej matky: *Dúfam, že nebudeš sklamaná.*

Hoci sa zarazila len na nepatrnú chvíľku, zaujalo to pozornosť jej novej kamarátky.

„Si v poriadku?“ opýtala sa Binah a spýtavo naklonila hlavu k plecu.

„Som len...“ Lottie sa odmlčala. Nechcela priznať, aká je nervózna z prvého dojmu, ktorý na ňu škola urobila. „... unavená po dlhej ceste.“

Keby bola tušila, aký dominový efekt tie slová spustia!

„Ty si z inej krajiny?“ opýtala sa Binah a jej nadšenie opäť vyplávalo na povrch.

„Áno.“ *Počkat', čože? Myslela krajinu ako štát alebo krajinu ako grófstvo?*

„To je úžasné. Máme tu kopu zahraničných študentov, takže bez problémov zapadneš.“

„Počkaj, ja myslím...“ snažila sa ju Lottie prerušiť a vysvetliť jej, že je len z Cornwallu, ale Binah vzrušene pokračovala.

„Nie, nie, vôbec si nerob starosti,“ rozžiarila sa svojím nádherným úsmevom, v ktorom sa všetky zuby ligotali ako perličky a ktorým Lottie celkom oslnila. „Si v Rosewoode nováčik. Ja o ňom viem úplne všetko, tak môžem každému pomôcť.“

Lottie niekoľko ráz zažmurkala. Ohromilo ju, ako veľmi jej slová novej kamarátky Binah pripomenuli vlastnú túžbu šíriť vo svete len samé dobro. Rýchlo sa spamätala a otvorila ústa, aby napravila nedorozumenie, ale Binah sa zahľadela kamsi ponad jej plece a zažmurkala nevedno na čo.

„A keď hovoríme o tom, čo by si mala poznať, práve sa sem blíži prvá trojica,“ oznámila.

Lottie sa pozrela rovnakým smerom ako Binah a uvidela prichádzať troch dokonale oblečených študentov.

Prvé dievča držalo v ruke ľadovú kávu a v druhej telefón, do ktorého zúrivo rozprávalo. Na sebe malo mohutný kožuch, z ktorého vytrčalo logo návrhára, a pokojne mohlo byť živou tmavovlasou barbie. Zvyšná dvojica boli chlapec a dievča, ktorí sa pohybovali v absolútnej súhre, mali podobnú stavbu tela aj vzhľad, takže to zrejme boli dvojčatá. Takmer celí oblečení v bielom vyzerali ako lesklé biele hrdličky.

„Binah!“ vysoko posadeným hlasom zvýskla dievčenská polovica dvojčiat, vrhla sa vpred a objala kamarátku.

Binah jej objatie opätovať a potom si všetci traja súčasne všimli Lottie.

„Anastacia, Lola, Micky – zoznámte sa s Lottie. Je cudzinka.“

Lottie v duchu zaúpela a modlila sa, aby nikto nechcel vidieť jej cestovný pas. Barbie sa úsečne rozlúčila s osobou na druhom konci linky a obrátila sa k Lottie.

„Teší ma,“ odmerane vyhlásila a natiahla ruku. V jej slovách bolo počuť ľahký francúzsky prízvuk. Lottie ju pomaly potriasla a všimla si, aká je studená. „Páčia sa mi tvoje šaty,“ dodala dievčina.

Lottie sa začervenalá. Uvedomila si, že toto dievča zrejme vôbec netuší, aká povzbudzujúca a láskavá pochvala to pre ňu je.

„Och, ďakujem...“

No skôr než stihla dokončiť vetu, barbie ju prerušila slovami: „Fajn, dosť rečí. Už ma nebaví len tak tu postávať a okrem toho sa chcem pozrieť, či je moja batožina v poriadku.“

Dvojčatá sa zachichotali.

Binah sa naklonila k Lottie a pošepkala jej do ucha: „To je celá Anastacia. Jej otec je francúzsky veľvyslanec. Je veľmi zábavná.“

Lottie prikývla a dívala sa za Anastaciou, ktorá spolu s ostatnými zamierila k dverám. Zistila, že nemôže ísť za nimi. Omámila ju ťažká vôňa, ktorá akoby zaplnila všetok vzduch navôkol. Lottie sa zdalo, že sa vo vône levandule a ruží ponorila do hlbokého sna, skoro akoby vstúpila do iného sveta. Vzhliadla k budove, ktorá sa nad ňou týčila. Mala pocit, že na ňu škola volá a priťahuje ju svojou atmosférou. V tej chvíli vedela, že tu má byť. Cítila to hlboko v kostiach. Korunka, ktorú si schovala do tašky, ju pálila na boku. Dokázala to. Dostala sa do Rosewoodu. A vtedy si uvedomila jednu dôležitú vec. Nebála sa, že ju škola sklame. Bála sa, že ona sklame školu.

„*Allez!* Niektorí z nás by sa radi dostali do Rosewoodu, skôr než zomrú na starobu. Ďakujem.“

Anastaciin hlas preťal vzduch, prebral Lottie z opojenia a prinútil ju opäť sa pohnúť. „Čo robíš?“ spýtala sa Anastacia.

„Absolútne netuším,“ odvetila Lottie, zatiaľ čo prvými krôčikmi vstupovala na pôdu Rosewood Hall.

4

Ťažké dvere vedúce do drevom obloženej vstupnej haly boli doširoka otvorené a vítali nových aj starých študentov, ktorí prúdili dovnútra a nadšene bzučali ako vyobliekané včely v úli. Slnéčné svetlo, ktoré za Lottie zvláštnym spôsobom dopadalo na kamenný oblúk okolo dverí, vyvolávalo dojem, že dvor, z ktorého práve prišli, je namaľovaný obraz. Akoby sa prekročením prahu preniesla do iného sveta.

„Uvítací prejav a ohňostroj sa začnú až neskoro večer, takže sa môžeš ubytovať v internáte, oddýchnuť si, prípadne si vyskúšať uniformu. Stretieme sa predtým, než sa to všetko začne.“

Všetci piati práve stáli v rade na registráciu. Binah vytiahla veľký, krásne zviazaný dokument, ktorý mala vo svojom uvítacom balíčku aj Lottie. Ten jej bol fialový, zatiaľ čo Binah mala žltý.

„Do ktorého internátu si sa dostala po zadeľovacom teste?“

Micky, Lola a dokonca aj Anastacia pri tej otázke ožili a s napätím očakávali Lottinu odpoveď. Spolu s prihláškou musela odoslať aj zadeľovací test s úlohami typu *Čo keby...* a s niekoľkými ďalšími kvízovými otázkami. Podľa odpovedí bola zaradená do internátu, ktorý pre ňu bude najvhodnejší.

„Som v internáte Florence Ivyovej.“

Ostatní študenti si vymenili pohľady a Lottie sa zľakla, že povedala nejakú hlúposť.

Binah sa rozosmiala a potľapkala ju po chrbte, čo by sa od kohokoľvek iného dalo považovať za blahosklonnosť, ale jej srdečný úsmev zabránil Lottie brať to ako urážku. „Prepáč, prepáč! Nikdy nevoláme internáty celými menami. Stačí len Ivy, Conch a Stratus.“

Lottie si nemohla pomôcť a opäť sa začervenala. „Vidím, že ty si v internáte Stratus,“ poznamenala a ukázala na žltý dokument, ktorý držala v ruke Binah.

„*C'est n'importe quoi*,“ prerušila ju Anastacia a strelila po nej očami skrytými za slnečnými okuliarmi.

Lottie po francúzsky veľa nerozumela, ale pochopila, že Anastacia to považuje za hlúposť.

„Binah je jediná študentka v histórii, ktorej boli ponúknuté všetky tri internáty – a z nejakého zvláštneho dôvodu si zvolila Stratus, a nie Conch,“ vysvetlila Anastacia.

„Hej!“ zvolala Lola, ktorá sa zatvánila, akoby ju to skutočne urazilo.

„Nie je v tom nič osobné, Lola. Chcem len zdôrazniť, že Conch je bez debaty najlepší internát, rovnako ako je červená najlepšia farba.“

Lola s Mickym naraz zagúľali očami. Evidentne boli na podobné poznámky od Anastacie zvyknutí.

Binah s pohľadom upretým na Lottie pokrčila plecami, akoby pozvanie do všetkých troch rosewoodských internátov nič neznamenalo, ale jej hanblivý úsmev naznačoval, že veľmi dobre vie, aká je to pocta.

Len čo si Lottie vystála rad, prefekt internátu Ivy – Freddie Butterfield, ako si prečítala na jeho menovke – jej na celý polrok zobral telefón a podal jej ďalší uvítací balíček. Lottie vedela, že k tomu dôjde, pretože používať mobil počas semestra bolo prísne zakázané, no napriek tomu mala pocit, akoby odovzdávala kus samej seba. Matka jej zomrela a pre usilovné štúdium nemala čas na